

JONI LÉMAN

HOPESTAR

HOPESTAR

JONI LÉMAN

HOPESTAR

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN: 9789522869272

NEVADAN AUTIOMAA / USA
KANSAINVÄLINEN AVARUUSKESKUS ISC
3. huhtikuuta 2155

– Olemme valmiit lähtemään! sanoi kadetti Juanita Perez.

Komentaja Sisto katsoi häntä ja nyökkäsi. Aluksen ulkopuolella oli valtava väentungos kun ihmiset pyrkivät sisään. Mutta kaikki valitut olivat jo aluksessa. Maapallon asukkailla tulisi olemaan helvetillinen aika

edessään, sodan julmuuksissa ehkä kaikki tulisivat kuolemaan. Sisto katseli ulos väentungokseen surullisen näköisenä.

- Hope, lähdetään Kuuhun Asema Yhdeksään.
- *Asema Yhdeksän Kuu*, toisti Hope.

Jättimäinen alus alkoi äänettömästi nousta korkeuksiin. Se olisi hetkessä pois Maan ilmakehästä, Maapallon Ydinsodasta.

- Katselkaa Maata viimeisen kerran, tuskin näemme sitä enää.

- *Viisi minuuttia telakointiin.*

Maapallo loittoni pienemmäksi ja pienemmäksi aluksen lähestyessä Kuuta.

- *Minuutti telakointiin*, ilmoitti Hope.

- Miksi tulimme Kuuhun? kysyi Juanita Sistolta.

- Otamme yhden matkustajan lisää... Jack Mooren.

- Kuka hän on, uteli Juanita.

- Hän on hyvä ystäväni, olemme kokeneet paljon yhdessä. Vaikka hän onkin jonkin verran nuorempi kuin minä. Mukava kaveri, tietää paljon avaruudesta. Tai no, paljon ja paljon. Kuka tietää avaruudesta paljon mitään.

- Mutta sehän on kiva että saat tutun kaverin mukaan.

- Näin on.

- Ei aluksessa varmaan ystäviä liikaa ole, Juanita sanoi.

- Ei, ei ole.

Alus laskeutui pehmeästi lentoterminaalin eteen.

- Lähden katsomaan josko näkisin Jackin jossain, Sisto sanoi ja lähti kävelemään hissille päin.

- Ok.

- Nähdään sitten myöhemmin, näytän Jackille hänen asuntonsa ja sellaista.

Sisto astui hissiin ja laskeutui lähes kaksisataa metriä alas aluksen yhteen sisääntuloaulaan.

- Jack! Tänne päin! Sisto huusi ja viittoili Jackille.

- Terve Frank, ei olla nähty vähään aikaan.

- No terve, älä muuta sano.

- Olet ollut Kuussa jo pidemmän aikaa vai?

- Joo, neljä vuotta melkein.

- Se on pitkä aika, mutta nyt unohdat Kuun ja valmistaudut kohtaamaan uusia haasteita. Niitä tulee riittämään, sanoi Frank ja taputti Jackia olalle.

- Olen valmis kohtaamaan kohtaloni, sanoi Jack teeskennellyn katkerasti ja nauroi päälle.

He astuivat hissiin ja nousivat Frankin kerrokseen joka oli ylinnä, tietysti.

- Käydään ensin minun luonani ja otetaan tervetulo maljat.

- Okei, sopii mainiosti.

Hissi lähti äänettömästi liikkeelle ja he katselivat äänettömästi toisiansa. Jack mietti jo tulevaa matkaa ja

mitä se toisi mukanaan. Olihan se ainutlaatuinen tilaisuus päästä tutkimaan avaruutta. Jack oli kiitollinen kun pääsi tälle matkalle, Kuussa oleminen oli alkanut jo tympäistä. Nyt hän tarvitsi juuri tällaista kokemusta. Mikä olisi kiinnostavampaa kuin lähteä tutkimaan Universumia. Eikä tosin vaarallisempaakaan. Hissi pysähtyi ja katkaisi Jackin ajatukset. Miehet astuivat käytävälle, Jack seurasi Frankia pari askelta jäljessä.

- No niin, tässä on minun asuntoni. Aika makee vai mitä sanot?

- Tämähän on oikea loistolukaali, vau!

- No, onhan tämä melko hieno, sanoi Frank vaatimattomasti.

- Kyllä sinun kelpaa täällä asustella.

- Mitä otat? Rommikolaa niin kuin ennenkin vai?

- Sitähän minä, sanoi Jack ja hymyili.

Frank kaatoi molemmille pitkät lasit ja reilusti jäitä sekaan.

- Mille otetaan? kysyi Jack.

- Otetaan vaikka Hopestarille.

- Hopestarille!

He maistoivat laseistaan kylmiä juomiaan ja hymyilivät toisilleen. Frank muuttui kuitenkin pian surullisen oloiseksi.

- On se sääli kun ihmiset tuhoavat Maapallon ehkä lopullisesti, perkele sentään.

- Niin, sotaa ja tuhoa. Sen kyllä ihmiset osaavat.

- Niinpä, lähdetään niin näytän sinulle kämppäsi.

Asunto numero 1200 se oli muistaakseni, Frank mietti ääneen.

He astuivat hissiin ja Frank sanoi; asunto 1200. Hissi lähti äänettömästi liikkeelle. Hetken päästä se pysähtyi asunnon 1200 kohdalle. He astuivat ulos.

- Kas niin, käydäänpä uuteen valtakuntaasi sanoi Frank ja avasi oven.

- Ei minulle mitään prameaa tarvitse olla, kunhan joku luukku on.

- No no, hommataan sinulle vielä parempi sitten myöhemmin.

- Tämähän on hiton makee, jes.

- Ei mikään huono kämppä, sanoi Frank.

- Tosi cool.

- Kyllä sinä täällä viihdyt.

- Enköhän pärjää täällä mainiosti.

- Täällä on keittiö, makuuhuone, olohuone ja suihku.

- Tämä on aivan mainio, kiitos Frank.

- Kiva kun pidät, kurja se on asua paikassa missä ei viihdy.

- Vaatimattomampikin olisi kelvannut, Jack sanoi.

- Vielä mitä, niin kuin sanoin hommaan sinulle vielä paremman myöhemmin. Mutta nyt mennään

Komentosillalle, tutustut sitten asuntoosi myöhemmin. Se ei olekaan ihan mikä asunto tahansa, Frank hymyili ovelasti.

- Joo, mennään vaan.

He saapuivat Komentosillalle joka oli melko yksinkertainen. Muutama muhkea sohva ja pöytä. Suuria näyttöpäätteitä oli seinillä. Manuaalilaitteisto aluksen käsin operoimista varten.

- Vau, vaikuttavaa, sanoi Jack.

- Eikö, Hope hoitaa itse asiassa melkein kaiken aluksessa. Joten täälläkään ei tarvitse juuri nippeleitä käännellä. Koko alus on Hopen valvonnassa ja Kansalaistietokone Suzy hoitelee sitten henkilökohtaisempia asioita. Tapaatte sitten myöhemmin.

- *Amen*, sanoi Hope hartaasti.

- Hän on Hope, aluksen aivot.

- Hei Hope!

- *Hello Jack!*

- Melkoiset systeemit täällä, ihasteli Jack.

- No niin Hope, eiköhän lähdetä matkaan.

- Voitaisiinko ajella katsomassa näitä meidän Aurinkokuntamme planeettoja ensin, niinkuin hyvästiksi sanoi Jack.

- Miksei, sopiihan se. Hyvä idea, Hope ota suunta Marsiin, nopeus yksi valovuosi.

- *Yes Sir. Marsiin on vain puoli Au:ta. Matka kestää n. 3.86 minuuttia.*

- 75 miljoonaa kilometriä alle neljässä minuutissa, melko mukavaa vauhtia! sanoi Jack hymyillen.

- Niin, ja se on vasta kymmenesosa huippunopeudesta, kehui Frank.

- Taksilla ei pääse tuossa ajassa edes kymmentä metriä ruuhkassa New Yorkissa.
- Täällä onkin tilaa kaahata, sanoi Frank hymyillen.
- Kunhan ei osu asteroidi kohdalle, sanoi Jack.
- Ei haittaa sekään, alle 100 m halkaisijaltaan olevat hajoavat tomuksi. Emme edes huomaa niitä, paitsi Hope. Jolta ei jää mikään huomaamatta. Suuremmat kappaleet ammusme hajalle lasereilla. Automaattisella torjuntajärjestelmällä. Olemme kutakuinkin hyvässä turvassa aluksessa.

- Hope, kierretään planeettaa kymmenen kilometrin korkeudella, sopivalla nopeudella. Saavat ihmiset katsella vähän planeettaa.

- *Tapahtuu.*

- Hei Frank ! Miten hurisee?

Sisään astui upeavartalainen nainen kauniisti hymyillen.

- Hei Juanita, katselemme vähän Marsin näköaloja.

Niin ja tässä on ystäväni Jack Moore.

Juanita astui Jackin eteen ja ojensi kätensä tälle

- Hei Jack

Jack tarttui ojennettuun käteen, se oli lämmin ja pehmeä.

Juanita oli upea Venezuelasta kotoisin oleva kaunotar, jonka tiukka ihonmyötäinen mekko ei jättänyt arvailuille tilaa. Tummat kiharat hiukset kaartuivat

kauniisti hänen harteilleen ja tummat tuliset silmät säkenöivät kauniisti. Jack oli siltä paikalta myyty mies. Frank keskeytti parin silmäilyt.

- Siinä se on, tai mitä siitä on jäljellä. Aikansa suurin vankila. Viisisataatuhatta vankia kuoli kun asteroidi törmäsi siihen. Piruparat hävisivät jäljettömiin. Jack katseli planeetan pintaa, rojua ja sälää riitti kilometritolkulla.

- Piruparat tosiaan, ehkä pääsivät kuitenkin liian helpolla.

- Niinpä, Maapallon pahimmat rikolliset ja murhaajat, jatkoi Frank.

- Avaruus antoi tuomionsa, sanoi Juanita hymyillen ivallisesti.

- *Haluako joku kuulla jotain planeetasta?* Hope ehdotti.

- No kerro nyt kun mielesi niin kovasti tekee, sanoi Frank ja hymyili.

- *Punaista kiveä, kuivaa. Suuria tulivuoria, suurin Olympos Mons. Korkeus n. kaksikymmentä kilometriä. Päiväntasaajalla kaksikymmentäseitsemän plusastetta ja talvinavalla miinus satakolmekymmentä. Riittääkö tämä?*

- Kyllä, eiköhän siinä tullutkin tärkeimmät.

- *Ok, lähdetäänkö nyt Jupiteriin ?*

- Lähdetään vain.

- *Matkaa on 2.5 AU:ta, noin 20 minuuttia valon nopeudella. Vai mennäänkö nopeammin?*

- Se on hyvä nopeus, ehtii vähän koota ajatuksiaan Marsin jälkeen.

- *Siis Jupiteriin, sanoi Hope.*

Alus irtaantui Marsin läheisyydestä ja planeetta alkoi loitota hyvää vauhtia häviten lopulta näkyvistä.

- No Juanita! Miltä tuntuu lähteä suureen tuntemattomaan? Kysyi Frank tomerasti.

- Suoraan sanottuna jännittävältä ja pelottavalta samaan aikaan.

- Samankaltaiset ajatukset meillä kaikilla varmaan on, vastasi Frank.

- Hope, pysäytä alus 50 miljoonan kilometrin päähän planeetasta.

- *Yes Sir !*

- Siltä etäisyydeltä katsottuna se on kauneimmillaan, tiesi Jack kertoa.

Muutaman minuutin matkattuaan Hope ilmoitti vaarasta.

- *Asteroidi vyöhyke edessä! Alan tulittaa suurimpia hajalle, miljoonat pienemmät osuvat kyllä alukseen mutta niistä ei ole haittaa. Vähän meteliä vain.*

- Marsin ja Jupiterin välinen asteroidivyöhyke, muualla ei tällaista olekaan, Jack kertoi.

- Ei ole ei, parempi niin, sanoi Frank.

Hope joutui tulittamaan useita suurimpia järkäleitä tomuksi jotta he pääsivät turvallisesti läpi. Tilanne oli hetkessä ohitse.

- No niin, siinä se sitten oli. Frank sanoi huolettomasti.
- Helpostihan siitä läpi päästiin, Juanita sanoi.
- Eihän tuo ollut mitään Hopestarin kaltaiselle alukselle, Frank kehui.

- Se on todella kaunis! Huudahti Juanita haltioissaan.
- Se on valtavan kokoinen, halkaisijaltaan noin 142 000 km. Kaksitoista kertaa suurempi kuin Maapallo, tiesi Jack kertoa.

Frank katseli planeettaa ja sanoi: Jupiter on todella kaunis planeetta.

- Upeat värit, totesi Juanita.
- Sen kaasukehässä on 90 prosenttia vetyä ja kymmenen heliumia. Lisäksi pieniä määriä ammoniumia sekä metaania. On sillä kyllä rauta ydin, täytyyhän planeetalla sydän olla, nauroi Jack.
- Ihmeellistä olla täällä Jupiterin vierellä katselemassa sitä, sanoi Juanita.
- Valtavat myrskyt riehuvat sen pinnalla, ei mikään ihanne lomakohde, sanoi Frank ja hymyili.
- Haluaako joku lähteä käymään siellä? Kysyi Juanita leikkisästi.
- Ei ihan heti tulisi mieleen, sanoi Frank.

- Tiesittekö että Jupiterilla on kuusitoista kuuta, se on oikea kuuhullun unelmapaikka, sanoi Jack ja nauroi päälle.

- Hope, ota suunta Saturnukselle nopeudella 1. Jäämme sitten neljäkymmenenmiljoonan kilometrin päähän taas katselemaan.

- *Matka kestää noin neljäkymmentä minuuttia, ilmoitti Hope.*

Alus loittoni Jupiterin läheisyydestä planeettojen väliseen mustaan avaruuteen, kaukana Maasta.

Avaruuden mittapuun mukaan kuitenkin vain olemattoman matkan päässä. Maahan oli matkaa vain noin kuusi piste seitsemän tähtitieteellistä yksikköä AU. Yksi AU on sataviisikymmentä miljoonaa kilometriä. Sama matka kuin maasta on Aurinkoon.

Frank Sisto oli mennyt lepäämään ja miettimään asioita sohvalle pitkälleen. Juanita ja Jack keskustelivat leppoisasti, välillä nauraen äänekkäästi. He tulivat hyvin juttuun keskenään. He istuivat liki toisiaan kuin rakastuneet ainakin. Juanita oli menettänyt miehensä yli kaksi vuotta sitten, lentäjä Victor Zalin. Mutta oli jo päässyt irti surusta. Jack puolestaan oli vannoutunut poikamies, tähtiin ja naisiin tiirailija. Hopen äkillinen ilmoitus havahdutti heidät.

- *Meteoroidiparvi edessä kolmen minuutin kuluttua, kokoluokka alle kaksikymmentä millia. Niitä on yhdeksänkymmentuhannen kilometrin matkalla.*

Vaikutus kestää noin kolme sekuntia. Se kuuluu aluksessa vaimeana kohinana. Ei vaaraa.

- Sisto käänsi kylkeään ja tuhahti - On täällä sentään joku muukin liikkeellä ja jatkoi uniaan sitten. Jack ja Juanita katsoivat aluksen suuresta näyttöruudusta tulevaa tapahtumaa. Hetken perästä näyttö meni sameaksi ja kuului vaimeaa kohinaa, sitten kaikki oli ohi.

- Eipä ollut kummempaa, sanoi Jack vähän pettyneenä.

- No eipä tosiaan, minäkin odotin jotain vähän jännittävämpää kommentoi Juanita.

- *Tilanne ohi*, ilmoitti Hope.

- Kuule Juanita, lähtisitkö kanssani Tropicanaan? Uiminen ja aurinko tekisi nyt nannaa.

- Mennään vain, se olisi kivaa.

Komentaja Frank Sisto heräsi ja hieroi silmiään nähdäkseen juuri kuinka Jack ja Juanita katosivat ovesta.

- Minne he lähtivät Hope?

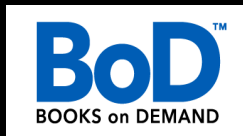
- *Tropicanaan uimaan sanoivat.*

- Uiminen tosiaankin tekisi terää, ajatteli Frank ja nukahti uudelleen.

- *Saturnus neljäkymmentuhannen kilometrin etäisyydellä*, ilmoitti Hope.

Sisto heräsi Hopen ilmoitukseen.

- Ok, kierretään sitä hiljalleen ympäri. On ihmisillä jotain katseltavaa.

www.bod.fi